

— Дочко Ламбевъ! — и пакъ зажумъ.

Азъ тѣй вѣрвахъ, че докторътъ е занесълъ спасение на

друга страна, забълнува и тежко задиша.

Цѣлъ часъ мина така.

— Нека ида у дома, госпожо, та да кажа на господинъ доктора да побърза...

— Не можешъ го накара, синко. Когато е извиканъ да помогне на нѣкой боленъ, и домътъ му да се запали, той не се отдѣля. Такъвъ е.

Но стана нѣщо неочаквано. Сашко изведнажъ се смири и заспа. Когато надникнахъ надъ главата му, видѣхъ, че по челото и бузитѣ му се струятъ едри капки потъ. Надникна и майка му.

— Боже! — възкликна тя радостно. — Сашко се вече поти! Свърши се болестъта!

Тя се задвижи, хапъше устни отъ радостъ, прегръщаше ме, като ме притискаше о гърдитѣ си, и съ просъл-

зени очи гледаше, какъ Сашко се крпи въ потъ.

— Мина вече кризата! Боже, колко си добъръ! — нареждаше майката, объркана отъ радостъ.

Малко следъ това, когато

майка ми, че ми се искаше въ отплата веднага да направя и най-голѣмата жертва — само да спася Саша.

Но отъ моето голо желание не можеше да му стане по-добре. Той се замѣта на една и